Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
HENRIK SAUGMANDSGAARD ØE
prednesené 15. apríla 2021 [1]

Vec C-18/20

XY
za účasti:
Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl

[návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Verwaltungsgerichtshof (Najvyšší správny súd, Rakúsko)]

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Priestor slobody, bezpečnosti a spravodlivosti – Azylová politika – Žiadosť o medzinárodnú ochranu – Uplatnenie okolností, ktoré existovali už pred právoplatným ukončením predchádzajúceho azylového konania – Vnútroštátna právna úprava vylučujúca zohľadnenie nových skutočností, ktoré zavinením žiadateľa neboli predložené v rámci predchádzajúceho konania – Smernica 2013/32/EÚ – Následná žiadosť – Článok 40 ods. 1 až 4 – Článok 42 ods. 2 – Prípustnosť – Procesné pravidlá – Prekluzívne lehoty – Článok 13 ods. 1 – Právna sila rozhodnutej veci – Smernica 2005/85/ES – Článok 34 ods. 2 písm. b) – Smernica 2011/95/EÚ – Článok 4 ods. 2“

I. Úvod

1. Tento návrh na začatie prejudiciálneho konania podal Verwaltungsgerichtshof (Najvyšší správny súd, Rakúsko) a týka sa výkladu článku 40 ods. 2 až 4 a článku 42 ods. 2 smernice 2013/32/EÚ o spoločných konaniach o poskytovaní a odnímaní medzinárodnej ochrany [2]. Prvé spomenuté ustanovenia ustanovujú najmä podmienky, ktoré môžu členské štáty stanoviť na účely vyhlásenia následnej žiadosti o medzinárodnú ochranu [3] za neprípustnú z dôvodu právnej sily rozhodnutej veci.

2. Tento návrh bol podaný v rámci konania o opravnom prostriedku „Revision“ medzi XY, irackým štátnym príslušníkom, a Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl (Spolkový úrad pre cudzineckú agendu a azyl, Rakúsko, ďalej len „Spolkový úrad“) vo veci zákonnosti rozhodnutia Bundesverwaltungsgericht (Spolkový správny súd, Rakúsko), ktorým bola následná žiadosť XY vyhlásená za neprípustnú podľa rakúskeho práva z dôvodu právnej sily rozhodnutej veci. Tento súd v podstate rozhodol, že skutočnosť, ktorú XY uviedol na podporu svojej následnej

[1] Jazyk prednesu: francúzština.

[2] Smernica Európskeho parlamentu a Rady z 26. júna 2013 (Ú. v. EÚ L 180, 2013, s. 60).

[3] Ako vysvetlím v bode 26 a poznámke pod čiarou 7 nižšie, následná žiadosť je ďalšia žiadosť o medzinárodnú ochranu podaná po prijatí konečného rozhodnutia o predchádzajúcej žiadosti o medzinárodnú ochranu.

žiadosti – a síce, že bol vždy homosexuál – existovala už v čase konania o jeho prvej žiadosti o medzinárodnú ochranu, pričom XY ju v tomto konaní neuplatnil, takže nejde o novú skutočnosť.

3. V spore vo veci samej má vnútroštátny súd rozhodnúť o zákonnosti tohto vyhlásenia neprípustnosti. V tejto súvislosti má pochybnosti o zlučiteľnosti rakúskeho práva týkajúceho sa právnej sily rozhodnutej veci, ktorá viedla k tomuto zamietnutiu, ako aj výnimiek z tejto zásady stanovených v rakúskom práve, ktoré umožňujú uplatniť nové skutočnosti a dôkazy, s vyššie uvedenými ustanoveniami smernice 2013/32. V tejto súvislosti položil tri prejudiciálne otázky.

4. Na záver svojich úvah vysvetlím dôvody, prečo sa v prvom rade domnievam, že podľa článku 40 ods. 2 a 3 smernice 2013/32 sa následná žiadosť môže zakladať na nových zisteniach a skutočnostiach, ktoré existovali *už* v čase konania o predchádzajúcej žiadosti o medzinárodnú ochranu, ale neboli v rámci tohto konania uplatnené (prvá prejudiciálna otázka).

5. Ďalej uvediem, že článok 40 ods. 3 smernice 2013/32 nebráni tomu, aby sa vecné posúdenie následnej žiadosti uskutočnilo v rámci *opätovného začatia* konania o predchádzajúcej žiadosti, ako je upravené v rakúskom práve, pokiaľ sú splnené požiadavky vyplývajúce z kapitoly II tejto smernice, čo v rámci sporu vo veci samej prináleží overiť vnútroštátnemu súdu. Okrem toho článok 42 ods. 2 v spojení najmä s článkom 40 ods. 2 až 4 uvedenej smernice zakazuje stanovenie prekluzívnych lehôt, akými sú prekluzívne lehoty stanovené v rakúskom práve (druhá prejudiciálna otázka).

6. Napokon v prípade, že by sa vnútroštátny súd domnieval, že *opätovné začatie konania* stanovené v rakúskom práve nespĺňa požiadavky vyplývajúce z kapitoly II smernice 2013/32, takže následnú žiadosť by bolo potrebné preskúmať v rámci *nového správneho konania*, domnievam sa, že článok 40 ods. 4 smernice 2013/32 bráni tomu, aby sa v rámci takéhoto nového konania uplatnila podmienka neexistencie zavinenia na strane žiadateľa okrem prípadu, že by táto podmienka bola výslovne stanovená vo vnútroštátnom práve a spĺňala požiadavky právnej istoty. S výhradou overenia vnútroštátnym súdom sa v situácii dotknutej vo veci samej nezdá, že by to tak bolo (tretia prejudiciálna otázka).

II. Právny rámec

A. Právo Únie

1. Smernica 2013/32

7. Odôvodnenie 36 smernice 2013/32 stanovuje:

„V prípade, že žiadateľ podá následnú žiadosť bez predloženia nového dôkazu alebo argumentu, bolo by neprimerané žiadať od členských štátov, aby vykonali nové konanie o posúdení žiadosti v plnom rozsahu. V takýchto prípadoch by mali mať členské štáty možnosť odmietnuť žiadosť ako neprípustnú v súlade so zásadou *res iudicata*.“

8. Odsek 2 článku 33 tejto smernice, nazvaného „Neprípustné žiadosti“, znie takto:

„Členské štáty môžu považovať žiadosť o medzinárodnú ochranu za neprípustnú, iba ak:

…

d) žiadosť predstavuje následnú žiadosť, pričom sa neobjavili ani neboli žiadateľom predložené nové skutočnosti alebo zistenia súvisiace s posúdením, či žiadateľ spĺňa požiadavku na uznanie za osobu požívajúcu medzinárodnú ochranu v zmysle smernice 2011/95/EÚ[4], alebo

…“

9. Článok 40 uvedenej smernice, nazvaný „Následná žiadosť“, v odsekoch 1 až 4 stanovuje:

„1. Ak osoba, ktorá požiadala v členskom štáte o medzinárodnú ochranu, urobí ďalšie vyhlásenia alebo podá následnú žiadosť v tom istom členskom štáte, tento členský štát posúdi tieto ďalšie vyhlásenia alebo údaje následnej žiadosti v rámci posúdenia predchádzajúcej žiadosti alebo v rámci preskúmania rozhodnutia, proti ktorému bol podaný opravný prostriedok, pokiaľ môžu príslušné orgány v tomto rámci vziať do úvahy a zvážiť všetky údaje, o ktoré sa opierali tieto ďalšie vyhlásenia alebo následná žiadosť.

2. Na účely prijatia rozhodnutia o prípustnosti žiadosti o medzinárodnú ochranu podľa článku 33 ods. 2) písm. d) následná žiadosť o medzinárodnú ochranu najprv podlieha predbežnému posúdeniu, či sa objavili alebo boli žiadateľom predložené nové skutočnosti alebo zistenia týkajúce sa posúdenia, či žiadateľ spĺňa podmienky na uznanie za osobu požívajúcu medzinárodnú ochranu podľa smernice [2011/95].

3. Ak sa v predbežnom posúdení uvedenom v odseku 2 konštatuje, že sa objavili alebo boli žiadateľom predložené nové skutočnosti alebo zistenia, ktoré významne zvyšujú pravdepodobnosť, že žiadateľ spĺňa požiadavky na uznanie za osobu požívajúcu medzinárodnú ochranu podľa smernice [2011/95], žiadosť sa bude ďalej posudzovať podľa kapitoly II. Členské štáty môžu stanoviť aj iné dôvody na to, aby sa následná žiadosť ďalej posudzovala.

4. Členské štáty môžu stanoviť, že žiadosť sa bude ďalej posudzovať, len ak nebol dotknutý žiadateľ bez vlastného zavinenia schopný preukázať situáciu uvedenú v odsekoch 2 a 3 tohto článku už v predchádzajúcom konaní, najmä uplatnením svojho práva na účinný opravný prostriedok podľa článku 46.“

10. Článok 42 tejto smernice, nazvaný „Procesné pravidlá“, v odseku 2 stanovuje:

„Členské štáty môžu v svojom vnútroštátnom práve stanoviť pravidlá o predbežnom posúdení podľa článku 40. Tieto pravidlá môžu okrem iného:

a) zaviazať dotknutého žiadateľa, aby uviedol skutočnosti a doložil dôkazy, ktoré odôvodňujú nové konanie;

[4] Smernica Európskeho parlamentu a Rady z 13. decembra 2011 o normách pre oprávnenie štátnych príslušníkov tretej krajiny alebo osôb bez štátneho občianstva mať postavenie medzinárodnej ochrany, o jednotnom postavení utečencov alebo osôb oprávnených na doplnkovú ochranu a o obsahu poskytovanej ochrany (Ú. v. EÚ L 337, 2011, s. 9).

b) povoliť vykonanie predbežného posúdenia výlučne na základe písomného podania bez osobného pohovoru s výnimkou prípadov uvedených v článku 40 ods. 6.

Tieto pravidlá neznemožnia prístup žiadateľov k novému konaniu, ani nebudú mať za následok praktické zrušenie ani vážne obmedzenie tohto prístupu.“

2. Smernica 2005/85/ES

11. Smernica 2013/32 s účinnosťou od 21. júla 2015 zrušila a nahradila smernicu 2005/85/ES[5]. V tejto zrušenej smernici bolo ustanovenie zodpovedajúce článku 42 ods. 2 smernice 2013/32 upravené v článku 34 ods. 2 V tomto ustanovení sa uvádzalo:

„Členské štáty môžu vo svojom vnútroštátnom práve stanoviť pravidlá o predbežnom posúdení podľa článku 32. Tieto pravidlá môžu okrem iného:

a) zaviazať príslušného žiadateľa, aby uviedol skutočnosti doložené dôkazmi, ktoré odôvodňujú nové konanie;

b) vyžadovať od príslušného žiadateľa predloženie nových informácií v určitej lehote po tom, ako ich tento žiadateľ získal;

c) povoliť výkon predbežného preskúmania výlučne na základe písomného podania bez osobného pohovoru.

Tieto podmienky neznemožnia prístup žiadateľa o azyl k novému konaniu, ani nebudú mať za následok praktické anulovanie ani vážne obmedzenie tohto prístupu.“

3. Smernica 2011/95

12. Článok 4 smernice 2011/95, nazvaný „Posudzovanie skutočností a okolností“, vo svojich odsekoch 1 a 2 stanovuje:

„1. Členské štáty môžu považovať za povinnosť žiadateľa predložiť čo najskôr všetky náležitosti potrebné na zdôvodnenie žiadosti o medzinárodnú ochranu. V spolupráci so žiadateľom je povinnosťou členského štátu posúdiť príslušné náležitosti žiadosti.

2. Náležitosti uvedené v odseku 1 pozostávajú z vyhlásení žiadateľa a celej dokumentácie, ktorá je k dispozícii žiadateľovi, ktoré sa týkajú veku žiadateľa a základných informácií vrátane tých, ktoré sa týkajú príslušných príbuzných, totožnosti, štátnej príslušnosti (štátnych príslušností), krajiny (krajín) a miesta (miest) predchádzajúceho pobytu, predchádzajúcich žiadostí o azyl, cestovných trás, cestovných dokladov a dôvodov pre požadovanie medzinárodnej ochrany.“

[5] Smernica Rady z 1. decembra 2005 o minimálnych štandardoch pre konanie v členských štátoch o priznávaní a odnímaní postavenia utečenca (Ú. v. EÚ L 326, 2005, s. 13), zrušená článkom 53 smernice 2013/32.

B. Rakúske právo

1. Zákon o správnom konaní

13. Ustanovenia § 68 a 69 Allgemeines Verwaltungsverfahrensgesetz (Všeobecný zákon o správnom konaní, ďalej len „AVG“) stanovujú:

„§ 68:

1. Návrhy dotknutých osôb, ktoré s výnimkou prípadov uvedených v § 69 a 70 smerujú k zmene rozhodnutia, proti ktorému nie je alebo už nie je možné podať opravný prostriedok, sa musia zamietnuť z dôvodu právnej sily rozhodnutej veci, ak správny orgán nezistí dôvody na vydanie uznesenia v súlade s odsekmi 2 až 4 tohto ustanovenia.

…

Opätovné začatie konania

§ 69

1. Návrhu dotknutej osoby na opätovné začatie konania ukončeného rozhodnutím sa vyhovie, ak proti tomuto rozhodnutiu nie je alebo už nie je možné podať opravný prostriedok a:

…

(2) objavili sa nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré sa nemohli v predchádzajúcom konaní uplatniť bez zavinenia dotknutej osoby a ktoré by posudzované samostatne alebo vo vzťahu k ostatným výsledkom konania pravdepodobne viedli k rozhodnutiu, ktorého výrok by mal odlišný obsah, alebo

…

2. Návrh na opätovné začatie sa podáva v lehote dvoch týždňov na správnom orgáne, ktorý rozhodnutie vydal. Lehota začína plynúť od okamihu, keď sa navrhovateľ dozvedel o dôvode opätovného začatia; ak však tento okamih nastane po ústnom oznámení rozhodnutia, ale pred doručením písomného znenia rozhodnutia, lehota začína plynúť až od tohto doručenia. Po uplynutí troch rokov od prijatia rozhodnutia už nie je možné podať návrh na opätovné začatie konania. Povinnosť predložiť dôkaz o okolnostiach preukazujúcich dodržanie zákonnej lehoty má navrhovateľ.

…“

2. Správny súdny poriadok

14. § 32 Verwaltungsgerichtsverfahrensgesetz (Správny súdny poriadok, ďalej len „VwGVG“), stanovuje:

„1. Návrhu účastníka konania na opätovné začatie konania ukončeného rozhodnutím správneho súdu sa vyhovie, ak

…

(2) vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré sa nemohli v predchádzajúcom konaní uplatniť bez zavinenia účastníka konania a ktoré by posudzované samostatne alebo vo vzťahu k ostatným výsledkom konania pravdepodobne viedli k rozhodnutiu, ktorého výrok by mal odlišný obsah, alebo

…

2. Návrh na opätovné začatie konania sa podáva v lehote dvoch týždňov na správnom súde. Lehota začína plynúť od okamihu, keď sa navrhovateľ dozvedel o dôvode opätovného začatia; ak však tento okamih nastane po ústnom oznámení rozhodnutia, ale pred doručením písomného znenia rozhodnutia, lehota začína plynúť až od tohto doručenia. Po uplynutí troch rokov od vyhlásenia rozhodnutia už nie je možné podať návrh na opätovné začatie konania. Povinnosť predložiť dôkaz o okolnostiach preukazujúcich dodržanie zákonnej lehoty má navrhovateľ.

…“

III. Spor vo veci samej, prejudiciálne otázky a konanie na Súdnom dvore

15. Dňa 18. júla 2015 XY, irácky štátny príslušník moslimského vierovyznania, podal prvú žiadosť o medzinárodnú ochranu. Rozhodnutím z 29. januára 2018 Spolkový úrad zamietol túto žiadosť. Rozsudkom z 27. júla 2018 Bundesverwaltungsgericht (Spolkový správny súd) rozhodol, že žaloba XY podaná proti rozhodnutiu Spolkového úradu je nedôvodná. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť. [6]

16. Počas správneho konania, ktoré viedlo k prijatiu rozhodnutia Spolkového úradu z 29. januára 2018, ako aj pred Bundesverwaltungsgericht (Spolkový správny súd), na ktorý sa XY obrátil, XY opakovane odôvodňoval svoju žiadosť o medzinárodnú ochranu v podstate jedinou okolnosťou, a to, že v prípade návratu do Iraku mu hrozí smrť, lebo odmietol bojovať za šiitske milície, ako mu to nariadili, ako aj veľmi zlou vnútornou situáciu v Iraku z dôvodu prebiehajúcej vojny.

17. Dňa 4. decembra 2018 podal XY následnú žiadosť o medzinárodnú ochranu.

18. V rámci tohto konania tvrdil, že pri prvej žiadosti neuviedol skutočné dôvody, prečo sa domáha medzinárodnej ochrany. Tvrdil totiž, že je po celý život homosexuál, čo je v Iraku a „v jeho náboženstve“ zakázané, a že z dôvodu obáv o svoj život nemohol až doteraz uviesť tieto skutočné dôvody. Až po príchode do Rakúska vďaka podpore združenia, ktoré navštevoval minimálne od júna 2018, pochopil, že sa nemá čoho obávať, ak prizná svoju homosexualitu.

19. Rozhodnutím z 28. januára 2019 Spolkový úrad predovšetkým konštatoval, že následná žiadosť XY je neprípustná z dôvodu právnej sily rozhodnutej veci podľa § 68 ods. 1 AVG.

[6] XY podal proti rozsudku Bundesverwaltungsgericht (Spolkový správny súd) z 27. júla 2018 opravný prostriedok na Verfassungsgerichtshof (Ústavný súd, Rakúsko). Tento súd uznesením z 25. septembra 2018 odmietol vyhovieť opravnému prostriedku a uznesením z 25. októbra 2018 v nadväznosti na následnú žiadosť postúpil Verwaltungsgerichtshof (Najvyšší správny súd) právomoc rozhodnúť o opravnom prostriedku. Do registra Verwaltungsgerichtshof (Najvyšší správny súd) nebol zapísaný nijaký opravný prostriedok „Revision“ podaný proti tomuto rozhodnutiu.

20. XY podal proti tomuto rozhodnutiu žalobu na Bundesverwaltungsgericht (Spolkový správny súd). Rozsudkom z 18. marca 2019 bola aj táto žaloba v rozsahu, v akom napadla zamietnutie následnej žiadosti, zamietnutá.

21. Jediným dôvodom, prečo Bundesverwaltungsgericht (Spolkový správny súd) potvrdil rozhodnutie Spolkového úradu, je, že XY bol homosexuál už v čase prvého azylového konania a hoci XY vedel o svojej homosexualite, v tomto prvom konaní ju neuplatnil. Podľa Bundesverwaltungsgericht (Spolkový správny súd) sa preto právna sila rozhodnutej veci rozhodnutia o prvej žiadosti o azyl vzťahovala aj na túto skutkovú okolnosť.

22. Na Verwaltungsgerichtshof (Najvyšší správny súd) bolo začaté konanie o opravnom prostriedku „Revision“.

23. V rámci toho konania XY namieta vyhlásenie neprípustnosti svojej následnej žiadosti, a to najmä z dôvodu, že právo platné v tomto ohľade v Rakúsku je v rozpore s článkom 40 smernice 2013/32.

24. Za týchto okolností vnútroštátny súd rozhodnutím z 18. decembra 2019, ktoré bolo doručené Súdnemu dvoru 16. januára 2020, rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Zahŕňajú pojmy ‚nové skutočnosti‘ alebo ‚zistenia‘, ktoré ‚sa objavili alebo boli žiadateľom predložené‘, uvedené v článku 40 ods. 2 a 3 smernice [2013/32], aj skutočnosti, ktoré existovali už pred právoplatným ukončením predchádzajúceho azylového konania?

V prípade kladnej odpovede na prvú otázku:

2. Je v prípade, ak sa objavili nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré sa nemohli v predchádzajúcom konaní uplatniť bez zavinenia pripísateľného tretej osobe, postačujúce, že sa žiadateľovi o azyl umožní podať návrh na opätovné začatie predchádzajúceho konania, ktoré bolo právoplatne ukončené?

3. Môže správny orgán v prípade, ak žiadateľ o azyl vlastným zavinením nepredložil v predchádzajúcom azylovom konaní novo uplatnené dôvody, zamietnuť vecné posúdenie následnej žiadosti na základe vnútroštátneho ustanovenia, ktoré zakotvuje všeobecne platnú zásadu v správnom konaní, hoci členský štát tým, že neprijal osobitné ustanovenia, riadne neprebral ustanovenia článku 40 ods. 2 a 3 smernice 2013/32, a teda výslovne nevyužil možnosť ďalej vecne neposudzovať následnú žiadosť, ktorú mu priznáva článok 40 ods. 4 tejto smernice?“

25. Písomné pripomienky predložili rakúska, česká, nemecká, francúzska, maďarská a holandská vláda, ako aj Európska komisia. Tie isté dotknuté osoby s výnimkou francúzskej vlády odpovedali na písomné otázky Súdneho dvora z 12. novembra 2020.

IV. Analýza

26. „Následná žiadosť“ je definovaná ako ďalšia žiadosť o medzinárodnú ochranu podaná po prijatí konečného rozhodnutia o predchádzajúcej žiadosti o medzinárodnú ochranu.[7] Ako sa uvádza v úvode týchto návrhov, podmienky, ktoré môžu členské štáty stanoviť na účely vyhlásenia následnej žiadosti o medzinárodnú ochranu za neprípustnú z dôvodu právnej sily rozhodnutej veci, sú stanovené v článku 40 ods. 2 a 4 smernice 2013/32.

27. Z návrhu na začatie prejudiciálneho konania vyplýva, že rakúsky zákonodarca neprijal osobitné vykonávacie predpisy k článku 40 smernice 2013/32. Pri posúdení otázky, či je následná žiadosť neprípustná z dôvodu právnej sily rozhodnutej veci, je teda potrebné uplatniť všeobecné ustanovenia rakúskeho práva, ktorými sa upravuje správne konanie.[8] Vnútroštátny súd chce svojimi prejudiciálnymi otázkami v podstate zistiť, či smernica 2013/32 bráni tomuto rakúskemu právu.

28. Na účely odpovede na položené otázky považujem za užitočné hneď na úvod vysvetliť predmetné rakúske právo, ako ho chápem na základe návrhu na začatie prejudiciálneho konania, ako aj spresnení, ktoré v tejto súvislosti poskytla rakúska vláda.

A. O predmetnom rakúskom práve

29. Ustanoveniami rakúskeho práva, ktoré treba uplatniť na účely posúdenia otázky, či sa má následná žiadosť zamietnuť ako neprípustná z dôvodu právnej sily rozhodnutej veci, sú jednak § 68 ods. 1 AVG a jednak § 69 ods. 1 bod 2 a § 69 ods. 2 tohto zákona. Tieto ustanovenia sa uplatňujú v rámci správnych konaní. Podobné ustanovenia sa uplatňujú v rámci konaní pred správnymi súdmi.[9]

30. V súlade s § 68 ods. 1 AVG sa návrhy dotknutých osôb, ktoré smerujú k zmene rozhodnutia, proti ktorému nie je alebo už nie je možné podať opravný prostriedok, musia zamietnuť z dôvodu právnej sily rozhodnutej veci. Výnimka z tejto zásady je stanovená v § 69 ods. 1 bode 2 AVG. Aby bolo možné zohľadniť skutočnosti a dôkazy, ktoré síce existovali už v čase prijatia konečného rozhodnutia, ale bez zavinenia dotknutej osoby neboli uplatnené, tak toto ustanovenie stanovuje za podmienok v ňom uvedených, ako aj za podmienok stanovených v § 69 ods. 2 AVG, opätovné začatie už ukončeného konania. Takéto opätovné začatie ukončeného konania teda umožňuje vylúčiť právnu silu rozhodnutej veci.

31. V prípadoch, keď sa tieto ustanovenia uplatňujú v rámci následných žiadostí, vyplývajú z toho dva aspekty relevantné pre prejednávanú vec.

[7] Pozri článok 2 písm. q) smernice 2013/32, ktorý definuje, že pojem „následná žiadosť“ znamená „ďalšiu žiadosť o medzinárodnú ochranu podanú po prijatí konečného rozhodnutia o predchádzajúcej žiadosti, a to vrátane prípadov, keď žiadateľ svoju žiadosť výslovne vzal späť a prípadov, keď rozhodujúci orgán po konkludentnom späťvzatí žiadosti túto žiadosť zamietol v súlade s článkom 28 ods. 1“. Pojem „konečné rozhodnutie“, ktorý je použitý v tejto definícii, je definovaný v článku 2 písm. e) ako „rozhodnutie o tom, či sa štátnemu príslušníkovi tretej krajiny alebo osobe bez štátnej príslušnosti prizná postavenie utečenca alebo postavenie osoby s doplnkovou ochranou na základe smernice [2011/95] a ktoré už nepodlieha opravnému prostriedku v rámci kapitoly V tejto smernice bez ohľadu na to, či má tento opravný prostriedok účinok, ktorý umožňuje žiadateľom zostať v dotknutých členských štátoch až dovtedy, kým nebude známy jeho výsledok“.

[8] Rakúska vláda spresnila, že rakúsky zákonodarca nepovažoval za nutné prijať osobitné ustanovenia na vybavovanie následných žiadostí o medzinárodnú ochranu, keďže rakúske predpisy týkajúce sa správnych konaní stanovujú opatrenia umožňujúce splniť požiadavky článku 40 smernice 2013/32.

[9] Podľa vnútroštátneho súdu sa v rámci konaní pred správnymi súdmi analogicky uplatní § 68 ods. 1 AVG, zatiaľ čo ustanovenie podobné § 69 ods. 1 bodu 2 a § 69 ods. 2 AVG je upravené v § 32 ods. 1 bode 2 a § 32 ods. 2 VwGVG, citovanom v bode 14 vyššie. V záujme prehľadnosti budem v nasledujúcej analýze odkazovať iba na ustanovenia AVG.

32. Po prvé na účely určenia, či je následná žiadosť neprípustná z dôvodu právnej sily rozhodnutej veci v zmysle § 68 ods. 1 AVG, je potrebné zistiť, či sa táto následná žiadosť zakladá na skutočnostiach alebo dôkazoch, ktoré existovali už *pred* ukončením konania o predchádzajúcej žiadosti (v rakúskom práve označovaných ako *nova reperta*), alebo na skutočnostiach alebo dôkazoch, ktoré sa objavili až *po* ukončení prvého konania (v rakúskom práve označovaných ako *nova producta*).

33. Právna sila rozhodnutej veci v zmysle § 68 ods. 1 AVG totiž nie je z hľadiska následnej žiadosti, ktorá sa zakladá na skutočnostiach alebo dôkazoch, ktoré sa objavili až *po* ukončení konania o prvej žiadosti o azyl (*nova producta*), relevantná. Na takéto skutočnosti a dôkazy sa nevzťahuje rozhodnutie o predchádzajúcej žiadosti a možno ich teda uplatniť v rámci nového konania ako novú vec.

34. Naopak, na skutočnosti alebo dôkazy, ktoré existovali už *pred* ukončením konania o predchádzajúcej žiadosti (*nova reperta*), sa v zásade vzťahuje právna sila rozhodnutej veci v zmysle § 68 ods. 1 AVG, a to bez ohľadu na to, či boli v rámci tohto konania uplatnené alebo nie. Nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré síce existovali už v čase uvedeného konania, ale neboli v rámci tohto konania uplatnené bez zavinenia žiadateľa, však môžu byť uplatnené v rámci opätovného začatia predchádzajúceho konania, ak sú splnené podmienky stanovené v § 69 ods. 1 bode 2 a § 69 ods. 2 AVG.

35. Po druhé z predchádzajúceho vyplýva rozdiel v prostriedkoch umožňujúcich dovolávať sa nových skutočností alebo zistení podľa toho, či sa následná žiadosť zakladá na *nova producta* alebo na *nova reperta*. V prípade následnej žiadosti, ktorá sa zakladá na *nova producta*, sa tak posúdenie následnej žiadosti vykoná v rámci *nového správneho konania*. Naopak v prípade následnej žiadosti, ktorá sa zakladá na *nova reperta*, bude následná žiadosť, pokiaľ je prípustná v súlade s podmienkami uvedenými v § 69 ods. 1 bode 2 a § 69 ods. 2 AVG, posúdená v rámci *opätovného začatia* prvého konania.

36. Na prejudiciálne otázky je potrebné odpovedať s prihliadnutím na tieto dva aspekty rakúskeho práva.

B. O výklade pojmu „nové skutočnosti alebo zistenia, [ktoré] sa objavili alebo boli žiadateľom predložené“, uvedeného v článku 40 ods. 2 a 3 smernice 2013/32 (prvá prejudiciálna otázka)

37. Svojou prvou prejudiciálnou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má pojem „nové skutočnosti alebo zistenia, [ktoré] sa objavili alebo boli žiadateľom predložené“, uvedený v článku 40 ods. 2 a 3 smernice 2013/32, vykladať v tom zmysle, že zahŕňa iba skutočnosti alebo zistenia, ktoré sa objavili až *po* právoplatnom ukončení konania o predchádzajúcej žiadosti o azyl, alebo či tento pojem zahŕňa aj zistenia alebo skutočnosti, ktoré existovali *už* pred právoplatným ukončením tohto konania, ale žiadateľ ich v rámci tohto konania neuplatnil.

38. Hneď na úvod poznamenávam, že článok 40 smernice 2013/32 stanovuje konanie o posúdení žiadosti, ktoré má dve fázy. Podľa článku 40 ods. 2 tejto smernice tak následná žiadosť najprv podlieha predbežnému posúdeniu s cieľom určiť, či je prípustná podľa článku 33 ods. 2 písm. d) uvedenej smernice v spojení s článkom 40 ods. 2 a 3 tejto smernice.

39. Toto predbežné posúdenie spočíva v zistení, či sa objavili alebo boli žiadateľom predložené nové skutočnosti alebo zistenia, ktoré významne zvyšujú pravdepodobnosť, že žiadateľ spĺňa požiadavky na uznanie za osobu požívajúcu medzinárodnú ochranu podľa smernice 2011/95. Ak je na základe tohto posúdenia následná žiadosť prípustná, v súlade s článkom 40 ods. 3 smernice 2013/32 ďalej podlieha vecnému posúdeniu s cieľom určiť, či sa má žiadosti o medzinárodnú ochranu podľa smernice 2011/95 skutočne vyhovieť.

40. Pojem „nové skutočnosti alebo zistenia, [ktoré] sa objavili alebo boli žiadateľom predložené“ sa teda v článku 40 ods. 2 a 3 smernice 2013/32 uvádza v kontexte tohto prvého preskúmania prípustnosti. Ak totiž následná žiadosť neobsahuje nijaké nové zistenia alebo skutočnosti, v súlade so zásadou právnej sily rozhodnutej veci sa považuje za neprípustnú. Tento aspekt je spresnený v odôvodnení 36 tejto smernice, ktoré stanovuje, že v prípade, že žiadateľ podá následnú žiadosť bez predloženia nového dôkazu alebo argumentu, bolo by neprimerané žiadať od členských štátov, aby vykonali nové konanie o posúdení žiadosti v plnom rozsahu a členské štáty by teda mali mať možnosť odmietnuť žiadosť ako neprípustnú v súlade so zásadou *res iudicata*.[10]

41. Práve vzhľadom na zásadu právnej sily rozhodnutej veci sa teda vnútroštátny súd svojou prvou otázkou v podstate pýta, či sa podľa smernice 2013/32 následná žiadosť považuje za prípustnú len vtedy, ak sa zakladá na zisteniach alebo skutočnostiach, ktoré sa objavili *po* ukončení prvého konania. Ak by to tak totiž bolo, vyplývalo by z toho, že smernica 2013/32 nebráni predmetnému rakúskemu právu, a teda spornému vyhláseniu neprípustnosti vo veci samej. Ako bolo vysvetlené v bode 33 vyššie, predmetné rakúske právo neobsahuje nijaké obmedzenie prípustnosti následných žiadostí, ktoré sa zakladajú na zisteniach a skutočnostiach, ktoré sa objavili až *po* ukončení prvého konania (*nova producta*). Keďže skutočnosť, ktorú XY uviedol na podporu svojej následnej žiadosti – a síce, že bol vždy homosexuál – existovala už v čase konania o jeho prvej žiadosti o medzinárodnú ochranu, pričom XY ju v rámci tohto konania neuplatnil, smernica 2013/32 sa teda na túto situáciu nevzťahuje.

42. Podľa môjho názoru, ktorý sa zhoduje s názorom všetkých dotknutých osôb s výnimkou maďarskej vlády, niet pochýb o tom, že pojem „nové skutočnosti alebo zistenia, [ktoré] sa objavili alebo boli žiadateľom predložené“, uvedený v článku 40 ods. 2 a 3 smernice 2013/32, zahŕňa skutočnosti a zistenia, ktoré existovali *už* pred právoplatným ukončením predchádzajúceho azylového konania, ale žiadateľ ich v rámci tohto konania neuplatnil, takže následná žiadosť, akou je žiadosť XY, ktorá sa zakladá na takýchto skutočnostiach a zisteniach, môže byť prípustná.

43. Znenie článku 40 ods. 2 a 3 smernice 2013/32 totiž vyznieva v tomto zmysle. Nestanovuje tak nijaké rozlišovanie podľa okamihu, v ktorom sa „objavili“ novo uvádzané zistenia alebo skutočnosti. Naopak, tieto ustanovenia používajú obšírny výraz „nové skutočnosti alebo zistenia, [ktoré] sa objavili alebo boli žiadateľom predložené“, čo môže v súlade s bežným významom tohto výrazu zahŕňať tak nové skutočnosti a zistenia, ktoré sa objavili *po* konečnom rozhodnutí o predchádzajúcej žiadosti, ako aj skutočnosti alebo zistenia, ktoré existovali *už* v čase konania o predchádzajúcej žiadosti, ale žiadateľ ich v rámci tohto konania neuplatnil.

[10] Súdny dvor tak uznal dôležitosť zásady právnej sily rozhodnutej veci tak v právnom poriadku Únie, ako aj vo vnútroštátnych právnych poriadkoch. Na to, aby sa zabezpečila tak stabilita práva a právnych vzťahov, ako aj riadny výkon spravodlivosti, je totiž dôležité, aby sa nemohli napadnúť súdne rozhodnutia, ktoré sa stali konečnými po vyčerpaní dostupných opravných prostriedkov alebo po uplynutí lehôt stanovených pre tieto opravné prostriedky [pozri rozsudok z 24. októbra 2018, XC a i. (C-234/17, EU:C:2018:853, bod 52)].

44. Tento výklad je tiež obzvlášť jasný s prihliadnutím na článok 40 ods. 4 smernice 2013/32. Toto ustanovenie totiž umožňuje členským štátom začleniť do svojho vnútroštátneho práva ustanovenie, podľa ktorého je následná žiadosť prípustná len vtedy, ak žiadateľ nebol bez vlastného zavinenia schopný uviesť nové skutočnosti a zistenia uvedené v odsekoch 2 a 3 tohto článku 40 už v prvom konaní. Žiadateľovi pritom nemožno vytýkať, že neuplatnil skutočnosti, ktoré v čase prvého konania ešte neexistovali. Nové skutočnosti alebo zistenia, na ktoré odkazuje uvedený článok 40 ods. 4, teda musia nevyhnutne zahŕňať tie, ktoré existovali už pred právoplatným ukončením prvého konania. Inak povedané, toto ustanovenie predpokladá, že nové skutočnosti a zistenia v zmysle odsekov 2 a 3 článku 40 existovali už v čase prvého azylového konania.

45. Na základe vyššie uvedeného je potrebné odpovedať na prvú prejudiciálnu otázku v tom zmysle, že článok 40 ods. 2 a 3 smernice 2013/32 zahŕňa aj skutočnosti alebo zistenia, ktoré existovali už v čase konania o predchádzajúcej žiadosti, ale žiadateľ ich v rámci tohto konania neuplatnil.

46. S ohľadom na bod 41 vyššie táto odpoveď neumožňuje určiť, či smernica 2013/32 bráni predmetnému rakúskemu právu. Z toho vyplýva, že je potrebné odpovedať na druhú prejudiciálnu otázku položenú pre prípad uvedenej odpovede.

C. O výklade článku 40 ods. 3 a článku 42 ods. 2 smernice 2013/32 (druhá prejudiciálna otázka)

47. Ako som vysvetlil v bodoch 38 a 39 vyššie, článok 40 ods. 2 a 3 smernice 2013/32 stanovuje konanie o posúdení žiadosti, ktoré má dve fázy: predbežné posúdenie s cieľom určiť, či je následná žiadosť prípustná, a prípadne vecné posúdenie s cieľom určiť, či sa má tejto následnej žiadosti podľa smernice 2011/95 skutočne vyhovieť. Druhá prejudiciálna otázka sa týka najmä tejto druhej fázy posúdenia. Vnútroštátny súd sa tak touto otázkou v podstate pýta, či sa má článok 40 ods. 3 smernice 2013/32[11] vykladať v tom zmysle, že vecné posúdenie následnej žiadosti upravenej v tomto ustanovení je možné vykonať v rámci *opätovného začatia* konania o predchádzajúcej žiadosti o medzinárodnú ochranu, alebo či uvedené ustanovenie vyžaduje na tento účel začatie *nového konania*.

48. Druhá prejudiciálna otázka je položená vzhľadom na skutočnosť, že v rakúskom práve, ako som vysvetlil v bode 35 vyššie, sa vecné posúdenie následnej žiadosti vykonáva v rámci *nového správneho konania* len v prípade, ak sa táto žiadosť zakladá na *nova producta*. V prípade následnej žiadosti založenej na *nova reperta* sa vecné posúdenie vykonáva v rámci *opätovného začatia* prvého konania. Vo veci samej XY tvrdí, že toto opätovné začatie konania je v rozpore so smernicou 2013/32. Vnútroštátny súd sa teda svojou otázkou snaží predovšetkým zistiť, či je *opätovné začatie* predchádzajúceho konania, ako je upravené v § 69 ods. 1 bode 2 AVG, v súlade s článkom 40 ods. 3 smernice 2013/32.

[11] Prejudiciálna otázka v znení sformulovanom vnútroštátnym súdom neodkazuje na žiadne ustanovenie práva Únie. Z návrhu na začatie prejudiciálneho konania však vyplýva, že vnútroštátny súd sa pýta na výklad článku 40 ods. 3 smernice 2013/32.

49. Domnievam sa, že na určenie zlučiteľnosti takéhoto opätovného začatia konania so smernicou 2013/32 je potrebné posúdiť nielen zlučiteľnosť tohto opätovného začatia s článkom 40 ods. 3 tejto smernice (časť 1), ale aj zlučiteľnosť podmienok uplatniteľných pri posudzovaní prípustnosti, aby k tomuto opätovnému začatiu došlo, s požiadavkami vyplývajúcimi v tomto ohľade zo smernice 2013/32 (časť 2). [12]

1. O vecnom posúdení

50. Pokiaľ ide o vecné posúdenie následnej žiadosti, je potrebné určiť, či smernica 2013/32 vyžaduje na tento účel začatie *nového konania*, alebo či je postačujúce *opätovné začatie konania*, ako je upravené v § 69 ods. 1 bod 2 AVG.

51. Domnievam sa, že smernica 2013/32 v zásade nevyžaduje nijaké osobitné konanie na vecné posúdenie následnej žiadosti.

52. Je síce pravda, ako uvádza holandská vláda, že v článku 42 ods. 2 tejto smernice sa konkrétne spomína „nové konanie“ na vecné posúdenie následnej žiadosti. Nijaké ustanovenie uvedenej smernice však nedefinuje, čo treba rozumieť pod pojmom „nové konanie“. Rozsah tohto výrazu však možno podľa môjho názoru vyvodiť z článku 40 ods. 3 smernice 2013/32, keďže toto ustanovenie vyžaduje, aby sa následná žiadosť ďalej vecne posudzovala podľa kapitoly II tejto smernice.

53. Táto kapitola II v podstate stanovuje základné zásady a záruky, ktoré musia členské štáty dodržiavať pri posudzovaní žiadostí o medzinárodnú ochranu. Z článku 40 ods. 3 smernice 2013/32 teda vyplýva, že vnútroštátne konanie týkajúce sa vecného posúdenia následnej žiadosti musí zaručiť zohľadnenie týchto záruk a zásad.

54. Táto smernica nestanovuje na tento účel okrem tejto požiadavky nijaké osobitné konanie. Členské štáty teda disponujú mierou voľnej úvahy a môžu prebrať článok 40 ods. 3 smernice 2013/32 s ohľadom na osobitosti svojho vnútroštátneho práva. [13]

55. Ako správne uvádza Komisia, smernica 2013/32 teda v zásade nebráni tomu, aby vnútroštátny zákonodarca jednak stanovil nové administratívne konanie pre následné žiadosti založené na nových skutočnostiach alebo zisteniach, ktoré sa objavili až *po* právoplatnom ukončení prvého konania, a jednak stanovil opätovné začatie prvého ukončeného konania pre následné žiadosti, v ktorých sa uplatňujú skutočnosti alebo zistenia, ktoré existovali *už* v čase prvého konania, ale neboli v rámci tohto konania predložené.

56. Vzhľadom na uvedené vzniká ďalej otázka, či je opätovné začatie konania, ako je upravené v § 69 ods. 1 bode 2 AVG, v súlade s požiadavkami vyplývajúcimi z kapitoly II smernice 2013/32.

57. Spis, ktorý má Súdny dvor k dispozícii, neobsahuje v tomto smere dostatok informácií o procesných podmienkach opätovného začatia konania, a teda neumožňuje vykonať takéto posúdenie, ktoré v každom prípade prináleží vnútroštátnemu súdu.

[12] Ako vysvetlím, v prípade tohto posúdenia podmienok ide o posúdenie zlučiteľnosti jednak s článkom 40 ods. 2 až 4 v spojení s článkom 33 ods. 2 písm. d) smernice 2013/32 a jednak s článkom 42 ods. 2 tejto smernice. Podľa ustálenej judikatúry Súdny dvor môže v záujme poskytnutia užitočnej odpovede vziať do úvahy aj ustanovenia práva Únie, na ktoré vnútroštátny súd v znení svojej otázky neodkázal. Pozri najmä rozsudky z 27. marca 1990, Bagli Pennacchiotti (C-315/88, EU:C:1990:139, bod 10); z 8. novembra 2007, ING. AUER (C-251/06, EU:C:2007:658, bod 38), a zo 7. marca 2017, X a X (C-638/16 PPU, EU:C:2017:173, bod 39).

[13] Pozri v tomto zmysle rozsudok z 28. júla 2011, Samba Diouf (C-69/10, EU:C:2011:524, bod 29).

58. Konštatujem však, že z návrhu na začatie prejudiciálneho konania zdá sa vyplýva, že vnútroštátny súd má pochybnosti o zlučiteľnosti opätovného začatia konania upraveného v § 69 ods. 1 bode 2 AVG so zásadami a zárukami uvedenými v kapitole II smernice 2013/32. Vnútroštátny súd konkrétne uvádza, že právne postavenie cudzinca, ktorý podal žiadosť o medzinárodnú ochranu, aj keď ide o následnú žiadosť, sa líši od právneho postavenia cudzinca, ktorý žiada o opätovné začatie už ukončeného konania, napríklad pokiaľ ide o dočasnú ochranu proti vyhosteniu po dobu trvania konania.

59. Spôsob, akým treba toto konštatovanie chápať, môže vyvolávať určité pochybnosti. Rozdiel v právnom postavení, ktorý spomína vnútroštátny súd, je podľa môjho názoru možné chápať tak, že sa týka rozdielu, ktorý vyplýva z rakúskeho práva podľa toho, či sa následná žiadosť zakladá na *nova reperta* alebo na *nova producta*, a teda znamená, že na žiadateľa, ktorý podal následnú žiadosť patriacu do tejto druhej kategórie, sa vzťahujú priaznivejšie predpisy ako na žiadateľa, ktorý podal následnú žiadosť patriacu do prvej kategórie.

60. Ak je tento výklad správny, poznamenávam, že kapitola II smernice 2013/32 nevyhnutne nebráni takémuto rozdielnemu právnemu postaveniu. Na jednej strane totiž podľa článku 5 tejto smernice nič nebráni tomu, aby členské štáty stanovili výhodnejšie normy, než sú normy vyplývajúce zo smernice 2013/32, pokiaľ sú tieto normy zlučiteľné s touto smernicou. Pokiaľ ide na druhej strane o ochranu žiadateľa proti vyhosteniu po dobu posudzovania následnej žiadosti, kapitola II smernice 2013/32 v skutočnosti umožňuje členským štátom stanoviť pre tohto žiadateľa nižšiu úroveň ochrany v porovnaní s ochranou stanovenou pre žiadateľa, ktorý podal prvú žiadosť o medzinárodnú ochranu.[14]

61. Aj keď teda rakúske právo stanovuje priaznivejšie normy pre následné žiadosti založené na *nova producta*, než sú normy stanovené pre následné žiadosti v smernici 2013/32, táto smernica nebráni takejto právnej úprave, ak táto právna úprava dodržiava (aj), pokiaľ ide o následné žiadosti založené na *nova reperta*, (minimálne) požiadavky vyplývajúce z kapitoly II smernice 2013/32.

62. Okrem toho rakúska vláda v tejto súvislosti vo svojej odpovedi na otázku Súdneho dvora spresnila, že ak sa následná žiadosť posudzuje v rámci opätovného začatia konania, správne rozhodnutie, ktorým bolo konanie ukončené, resp. zodpovedajúce súdne rozhodnutie je zbavené účinkov, konanie sa obnoví v štádiu pred prijatím tohto správneho alebo správneho súdneho rozhodnutia a prebieha znovu, takže nové tvrdenia sa podrobia vecnému posúdeniu v plnom rozsahu. Neexistuje teda nijaký rozdiel v závislosti od toho, či boli nové skutočnosti alebo zistenia uplatnené už pred skončením prvého konania alebo až po jeho skončení. Záruky a zásady stanovené v kapitole II smernice 2013/32 sú plne dodržané tak v novom (druhom) konaní, ako aj v obnovenom (prvom) konaní.

63. Vzhľadom najmä na túto odpoveď sa teda zdá, že opätovné začatie konania upravené v § 69 ods. 1 bode 2 AVG je v súlade s požiadavkami uvedenými v kapitole II smernice 2013/32. Prináleží však vnútroštátnemu súdu, aby overil, či to tak je.

[14] Podľa článku 9 ods. 1 smernice 2013/32 musí byť žiadateľovi, ktorý podal prvú žiadosť o medzinárodnú ochranu, v zásade umožnené zostať v členskom štáte dovtedy, kým rozhodujúci orgán neprijme rozhodnutie o jeho žiadosti. Pokiaľ však ide o žiadateľa, ktorý podal následnú žiadosť o medzinárodnú ochranu, článok 41 ods. 1 v spojení s článkom 9 ods. 2 tejto smernice umožňuje členským štátom za podmienok v ňom stanovených odchýliť sa od tohto pravidla stanoveného v článku 9 ods. 1 smernice 2013/32.

2. O posúdení prípustnosti

64. Smernica 2013/32 taxatívne stanovuje podmienky prípustnosti, ktoré môžu členské štáty stanoviť pre následnú žiadosť.[15] Tieto podmienky som citoval v bodoch 38 až 39 a 44 vyššie a sú stanovené v článku 40 ods. 2 až 4 v spojení s článkom 33 ods. 2 písm. d) tejto smernice. Uvedené podmienky dopĺňa článok 42 ods. 2 uvedenej smernice, ktorý stanovuje procesné pravidlá, ktoré môžu členské štáty stanoviť pri posudzovaní prípustnosti následnej žiadosti.

65. Ako som vysvetlil v bode 34 vyššie, podmienky prípustnosti podľa rakúskeho práva sú stanovené v § 69 ods. 1 bode 2 a § 69 ods. 2 AVG. Ustanovenie § 69 ods. 1 bodu 2 AVG stanovuje, že ukončené konanie sa obnoví, ak vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré sa nemohli v predchádzajúcom konaní uplatniť bez zavinenia dotknutej osoby a ktoré by, posudzované samostatne alebo vo vzťahu k ostatným výsledkom konania, pravdepodobne viedli k rozhodnutiu, ktorého výrok by mal odlišný obsah. Podľa § 69 ods. 2 AVG sa návrh na opätovné začatie podáva v lehote dvoch týždňov odo dňa, keď sa navrhovateľ dozvedel o dôvode opätovného začatia, pričom po uplynutí troch rokov od prijatia právoplatného správneho rozhodnutia už nie je možné podať návrh na opätovné začatie konania.

66. Dotknuté rakúske ustanovenie teda v podstate obsahuje tri podmienky: i) podmienku pravdepodobnosti zmeny výsledku prvého skončeného konania vzhľadom na tieto nové skutočnosti alebo zistenia, ii) neexistenciu zavinenia navrhovateľa a iii) prekluzívne lehoty.

67. Pokiaľ ide o zlučiteľnosť takýchto podmienok so smernicou 2013/32, prvé dve podmienky sa zdajú byť absolútne zlučiteľné s podmienkami prípustnosti stanovenými v článku 40 tejto smernice.

68. Prvá podmienka vnútroštátneho ustanovenia tak zdá sa zodpovedá podmienke stanovenej v článku 40 ods. 3 smernice 2013/32, a to podmienke, že nové skutočnosti alebo zistenia významne zvyšujú pravdepodobnosť, že žiadateľ spĺňa požiadavky na uznanie za osobu požívajúcu medzinárodnú ochranu. Pokiaľ ide o druhú podmienku vnútroštátneho ustanovenia, tá zdá sa zodpovedá článku 40 ods. 4 smernice 2013/32, ktorý stanovuje, že členské štáty môžu stanoviť, že žiadosť sa bude ďalej posudzovať, len ak dotknutý žiadateľ nebol bez vlastného zavinenia schopný uviesť nové skutočnosti alebo zistenia už v predchádzajúcom konaní.[16]

69. Pokiaľ však ide o tretiu podmienku § 69 AVG, teda prekluzívne lehoty, tá je predmetom pochybností, a to skôr vzhľadom na článok 42 ods. 2 smernice 2013/32 než vzhľadom na článok 40 tejto smernice.

70. Prekluzívne lehoty totiž v zásade možno považovať tak za podmienku prípustnosti, ktorej zlučiteľnosť treba posúdiť z hľadiska uvedeného článku 40, ako aj za procesné pravidlo, ktorého zlučiteľnosť treba posúdiť z hľadiska článku 42 ods. 2 smernice 2013/32, ktorý stanovuje procesné pravidlá, ktoré sú členské štáty oprávnené stanoviť pri posudzovaní prípustnosti.

[15] Toto v podstate vyplýva z článku 33 ods. 2 písm. d) smernice 2013/32, v ktorom sa stanovuje, že členské štáty môžu považovať následnú žiadosť za neprípustnú iba v situácii uvedenej v tomto ustanovení, ktoré teda treba vykladať v spojení s podmienkami prípustnosti stanovenými v článku 40 ods. 2 až 4 tejto smernice. Pozri v rovnakom zmysle návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Hogan vo veci LH (Nové skutočnosti alebo zistenia) (C-921/19, EU:C:2021:117, bod 33).

[16] Ako vysvetlím v bodoch 93 až 101 nižšie, článok 40 ods. 4 smernice 2013/32 predstavuje fakultatívne ustanovenie, takže aby bolo možné uplatniť podmienku neexistencie zavinenia, ktorá je v ňom stanovená, je potrebné prebrať ho do vnútroštátneho práva. V tejto súvislosti podľa ustálenej judikatúry platí, že na prebratie takéhoto ustanovenia smernice nie je nevyhnutne potrebné prijať nové ustanovenia, pokiaľ už vnútroštátne právo obsahuje pravidlo zodpovedajúce takémuto ustanoveniu [pozri v tomto zmysle rozsudok z 23. marca 1995, Komisia/Grécko (C-365/93, EU:C:1995:76, bod 9 a citovaná judikatúra)], čo je podľa rakúskej vlády prípad prejednávanej veci (pozri poznámku pod čiarou 8 vyššie).

71. Podľa môjho názoru je východiskovým bodom pri posudzovaní tejto podmienky článok 40 tejto smernice. Výklad tohto ustanovenia je jasný, keďže stanovuje taxatívne podmienky prípustnosti [17] a neobsahuje podmienku týkajúcu sa stanovenia prekluzívnych lehôt. Na prvý pohľad sa teda zdá, že tretia podmienka stanovená v rakúskom práve je v rozpore so smernicou 2013/32.

72. Túto tretiu podmienku je však potrebné preskúmať aj z hľadiska článku 42 ods. 2 smernice 2013/32 s cieľom určiť, či toto ustanovenie v skutočnosti umožňuje členským štátom stanoviť prekluzívne lehoty, ako to v podstate tvrdí rakúska a nemecká vláda.

73. Hneď na úvod pripúšťam, že doslovný výklad článku 42 ods. 2 smernice 2013/32 by mohol naznačovať, že umožňuje stanoviť prekluzívne lehoty.

74. Prvý pododsek tohto ustanovenia totiž stanovuje, že členské štáty môžu vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanoviť pravidlá týkajúce sa predbežného posúdenia podľa článku 40 smernice 2013/32 a demonštratívne uvádza dva príklady pravidiel, ktoré môžu členské štáty v tomto kontexte stanoviť. [18] Okrem toho druhý pododsek článku 42 ods. 2 tejto smernice uvádza, že členské štáty nesmú znemožniť prístup žiadateľa k novému konaniu ani mať za následok praktické odopretie alebo výrazné obmedzenie tohto prístupu. Znenie článku 42 ods. 2 smernice 2013/32 teda ponecháva členským štátom mieru voľnej úvahy pri stanovení procesných pravidiel. [19]

75. Napriek tomu však konštatujem, že, ako správne uvádza Komisia, genéza článku 42 ods. 2 smernice 2013/32 – a kontext, do ktorého toto ustanovenie patrí vo vzťahu k predchádzajúcej smernici – jasne ukazuje, že normotvorca Únie nechcel poskytnúť členským štátom možnosť podmieniť prípustnosť následných žiadostí dodržaním lehoty.

76. Takáto možnosť bola totiž stanovená ustanovením, ktoré bolo predchodcom článku 42 ods. 2 smernice 2013/32, a síce článkom 34 ods. 2 písm. b) smernice 2005/85. Toto predchádzajúce ustanovenie teda výslovne umožňovalo členským štátom, aby stanovili lehotu na predloženie nových skutočností alebo zistení od okamihu, kedy žiadateľ tieto informácie získal. Uvedené ustanovenie však nebolo prevzaté do článku 42 ods. 2 smernice 2013/32, a teda zámerom normotvorcu bolo túto možnosť zrušiť. Jasne to vyplýva z prípravných prác na smernici 2013/32.

[17] Pozri bod 64 a poznámku pod čiarou 15 vyššie.

[18] Podľa článku 42 ods. 2 písm. a) smernice 2013/32 členské štáty môžu zaviazať dotknutého žiadateľa, aby uviedol skutočnosti a doložil dôkazy, ktoré odôvodňujú nové konanie. Podľa písmena b) tohto ustanovenia členské štáty môžu povoliť vykonanie predbežného posúdenia výlučne na základe písomného podania bez osobného pohovoru s výnimkou prípadov uvedených v článku 40 ods. 6 smernice 2013/32.

[19] Napriek tomu si na rozdiel od toho, čo v podstate tvrdí nemecká vláda, nemyslím, že článok 42 ods. 2 smernice 2013/32 vyjadruje zásadu procesnej autonómie členských štátov, takže by z tohto ustanovenia vyplývalo, že je na členských štátoch, aby v mene svojej procesnej autonómie stanovili prekluzívne lehoty pod podmienkou dodržania zásad ekvivalencie a efektivity. Je síce pravda, že formulácia článku 42 ods. 2 druhého pododseku sa môže podobať formulácii zásady procesnej autonómie členských štátov, toto ustanovenie však patrí do odlišného kontextu: táto zásada sa uplatňuje na procesné podmienky *žalôb* určené na zabezpečenie ochrany práv, ktoré osobám podliehajúcim súdnej právomoci vyplývajú z práva Únie [pozri napríklad rozsudok z 18. marca 2010, Alassini a i. (C-317/08 až C-320/08, EU:C:2010:146, bod 47)], zatiaľ čo článok 42 ods. 2 uvedenej smernice sa týka *oveľa skoršieho štádia*, a to (predbežného) posúdenia následnej žiadosti príslušným správnym orgánom.

77. Po prvé z dokumentu pripojeného k pôvodnému návrhu smernice 2013/32, v ktorom Komisia uviedla dôvody predmetnej zmeny, vyplýva, že predchádzajúce ustanovenie umožňujúce členským štátom stanoviť prekluzívnu lehotu, konkrétne článok 34 ods. 2 písm. b) smernice 2005/85, bolo zrušené s cieľom zabrániť prípadnému napätiu vo vzťahu k zásade zákazu vyhostenia alebo vrátenia. [20]

78. Po druhé sa zdá, že normotvorca Únie – počas legislatívnych rokovaní o smernici 2013/32 – výslovne odmietol zavedenie takejto možnosti do tejto smernice. Delegácie Nemecka, Francúzska a Spojeného kráľovstva pri Rade Európskej únie totiž navrhli zahrnúť takúto možnosť z dôvodu, že by umožnila efektívnejšie bojovať proti zneužívajúcim následným žiadostiam. [21] Tento návrh však neviedol k zmene ustanovenia, ako ho navrhla Komisia.

79. Podľa môjho názoru tento výklad vyplývajúci z genézy článku 42 ods. 2 smernice 2013/32 potvrdzuje aj kontext, do ktorého toto ustanovenie patrí. Ako som totiž vysvetlil v bode 71 vyššie, článok 40 v spojení s článkom 33 ods. 2 písm. d) tejto smernice je v súlade s uvedeným výkladom a to isté platí aj pre článok 41 ods. 1 uvedenej smernice.

80. Ako som teda vysvetlil v poznámke pod čiarou 14, článok 41 ods. 1 smernice 2013/32 sa tak týka situácií, v ktorých môžu členské štáty ustanoviť výnimku z práva žiadateľa zostať na území dotknutého členského štátu počas posudzovania jeho následnej žiadosti. V tejto súvislosti z článku 41 ods. 1 v spojení s článkom 9 ods. 2 tejto smernice v podstate vyplýva, že aj keď existuje riziko, že následná žiadosť bude podaná z nekalých dôvodov, členské štáty môžu stanoviť výnimku z práva žiadateľa zostať na ich území *iba v prípade, ak to nebude mať za následok priame alebo nepriame vyhostenie alebo vrátenie*. Považujem za rozumné vyvodiť z toho, že podľa článku 42 ods. 2 uvedenej smernice samotná skutočnosť, že následná žiadosť nebola podaná v stanovenej lehote, nemôže *a fortiori* odôvodniť zamietnutie tejto žiadosti vzhľadom na riziko porušenia tejto zásady zákazu vyhostenia alebo vrátenia.

81. Preto, aj keď by bolo žiaduce, aby zákaz stanovenia prekluzívnej lehoty vyplýval zo smernice 2013/32 zreteľnejšie, nemožno tvrdiť, že členským štátom prináleží zaviesť takéto lehoty. Normotvorca Únie prijal totiž vedomé rozhodnutie, keď sa domnieval, že použitie takýchto lehôt môže spochybniť zásadu zákazu vyhostenia alebo vrátenia, ktorá je základnou zásadou tejto smernice, [22] a že táto základná zásada musí mať z dôvodu tohto rizika prednosť.

[20] Pozri dôvodovú správu Rady, spoločnú pozíciu prijatú Radou na účely prijatia smernice o minimálnych štandardoch pre konanie v členských štátoch o priznávaní a odnímaní medzinárodnej ochrany Európskym parlamentom a Radou z 23. októbra 2009, 14959/09 ADD 1, ASILE 82, CODEC 1231, medziinštitucionálny spis 2009/0164 (COD). V pôvodnom návrhu smernice 2013/32 bol obsah článku 42 smernice 2013/32 stanovený v článku 36. Pokiaľ ide o tento článok 36, z vyššie uvedenej prílohy vyplýva, že „two changes are proposed with regard to the procedural rules applicable in a preliminary examination procedure. Firstly, the optional provision allowing Member States to require submission of the new information within a time limit is deleted to avoid possible tension with the principle of non-refoulement…“. Tento bod chápem tak, že pokiaľ sú splnené podmienky, ktoré sú požadované na uznanie postavenia osoby požívajúcej medzinárodnú ochranu a stanovené v smernici 2011/95, založené na zásade zákazu vyhostenia alebo vrátenia (pozri odôvodnenie 3 a článok 21 tejto smernice), Komisia chcela zabrániť situácii, v ktorej by bola následná žiadosť zamietnutá iba z toho dôvodu, že nebola podaná v súlade s určitou lehotou, aj keď mohla spĺňať podmienky požadované na uznanie za osobu požívajúcu medzinárodnú ochranu stanovené v smernici 2011/95.

[21] Spoločný príspevok delegácií Nemecka, Francúzska a Spojeného kráľovstva k návrhom smernice, ktorou sa ustanovujú normy pre prijímanie žiadateľov o azyl a azylové konanie, z 27. júna 2011, 12168/11, ASILE 54. V bode II.2 tohto príspevku tieto delegácie vyjadrili svoje znepokojenie súvisiace s problémom zneužívajúcich následných žiadostí. Na tento účel tvrdili, že smernica 2013/32 musí obsahovať ustanovenia, ktoré „členským štátom poskytnú prostriedky na lepšiu a rýchlejšiu reakciu na zneužívanie konania spojené so zneužívajúcimi následnými žiadosťami, napríklad tým, že sa umožní stanoviť vo vzťahu k žiadateľom o azyl lehotu na predloženie nových skutočností“.

[22] Pozri v tomto zmysle odôvodnenie 3 smernice 2013/32.

82. Z toho vyplýva, že článok 42 ods. 2 smernice 2013/32 v spojení s článkom 40 ods. 2 až 4 a článkom 33 ods. 2 písm. d) tejto smernice treba vykladať v tom zmysle, že zakazuje stanovenie prekluzívnych lehôt ako takých. Tieto lehoty je teda potrebné neuplatňovať. V spore vo veci samej však následná žiadosť, ktorú podal XY, nebola zamietnutá z dôvodu uvedených lehôt, ale výlučne z dôvodu právnej sily rozhodnutej veci.

83. Na základe všetkých predchádzajúcich úvah je potrebné odpovedať na druhú prejudiciálnu otázku tak, že článok 40 ods. 3 smernice 2013/32 sa má vykladať v tom zmysle, že nevyžaduje osobitné konanie na vecné posúdenie následných žiadostí, pokiaľ je vnútroštátne konanie vrátane opätovného začatia konania o predchádzajúcej žiadosti o ochranu v súlade s požiadavkami stanovenými v kapitole II tejto smernice, čo musí v rámci sporu vo veci samej overiť vnútroštátny súd. Okrem toho článok 42 ods. 2 uvedenej smernice v spojení s článkom 40 ods. 2 až 4 a článkom 33 ods. 2 písm. d) tejto smernice sa má vykladať v tom zmysle, že bráni stanoveniu prekluzívnych lehôt.

D. O výklade článku 40 ods. 4 smernice 2013/32 (tretia prejudiciálna otázka)

84. Domnievam sa, že vzhľadom na mnou navrhovanú odpoveď na druhú prejudiciálnu otázku nie je potrebné odpovedať na tretiu prejudiciálnu otázku.

85. Tretia prejudiciálna otázka je totiž položená pre prípad, že by z odpovede na druhú otázku vyplývalo, že *opätovné začatie konania* stanovené rakúskym právom nespĺňa požiadavky vyplývajúce zo smernice 2013/32, takže všetky následné žiadosti podané v Rakúsku je potrebné posudzovať v rámci *nového správneho konania*. Ako som však uviedol, s výhradou overenia vnútroštátnym súdom je *opätovné začatie konania* možné, a preto nepovažujem za potrebné odpovedať na druhú prejudiciálnu otázku v tomto zmysle.[23]

86. Na tretiu prejudiciálnu otázku teda odpoviem len pre prípad, že by vnútroštátny súd nepotvrdil môj predpoklad týkajúci sa rakúskeho práva v tomto ohľade, alebo pre prípad, že by Súdny dvor nesúhlasil s mojím výkladom smernice 2013/32.

87. Vnútroštátny súd sa touto otázkou pýta, či v prípade, ak žiadateľ o azyl vlastným zavinením nepredložil v predchádzajúcom azylovom konaní novo uplatnené dôvody, správny orgán môže zamietnuť vecné posúdenie následnej žiadosti na základe vnútroštátneho ustanovenia, ktoré zakotvuje všeobecne platnú zásadu v správnom konaní, hoci členský štát tým, že neprijal osobitné ustanovenia, riadne neprebral ustanovenia článku 40 ods. 2 a 3 smernice 2013/32, a teda výslovne nevyužil možnosť ďalej vecne neposudzovať následnú žiadosť, ktorú mu priznáva článok 40 ods. 4 tejto smernice.

88. Kontext, ktorého súčasťou je táto otázka, ako ho chápem ja, je takýto: ako som vysvetlil v týchto návrhoch, článok 40 ods. 4 smernice 2013/32 umožňuje členským štátom začleniť do ich vnútroštátneho práva ustanovenie, podľa ktorého je následná žiadosť prípustná len vtedy, ak žiadateľ nebol bez vlastného zavinenia schopný uviesť nové skutočnosti a zistenia v zmysle odsekov 2 a 3 tohto článku už v predchádzajúcom konaní.

[23] Je pravda, že sa domnievam, že článok 42 ods. 2 v spojení s článkom 40 ods. 2 až 4 a článkom 33 ods. 2 písm. d) smernice 2013/32 bráni prekluzívnym lehotám stanoveným v rakúskom práve. Ako však bolo uvedené v bode 82 vyššie, rakúske právo možno uviesť do súladu so smernicou 2013/32 tým, že sa tieto lehoty neuplatnia.

89. V rakúskom práve je takáto podmienka neexistencie zavinenia stanovená v § 69 ods. 1 bode 2 AVG. Toto ustanovenie sa však neuplatňuje na nové správne konanie, keďže sa uplatňuje len na opätovné začatie už právoplatne skončených konaní.

90. Vnútroštátny súd vychádza z predpokladu uvedeného v bode 85 vyššie, podľa ktorého sa následná žiadosť založená na *nova reperta* musí posudzovať v novom správnom konaní, a pýta sa na nemožnosť preskúmať v rámci takéhoto nového konania existenciu zavinenia. Takáto nemožnosť by totiž mala za následok, že následná žiadosť, aká je predmetom veci samej, by sa tiež musela považovať za prípustnú a podliehať vecnému posúdeniu, ak žiadateľ vlastným zavinením neuplatnil novo predložené skutočnosti alebo zistenia už v predchádzajúcom konaní. V spore vo veci samej sa totiž vnútroštátny súd zrejme domnieva, že XY vlastným zavinením neuviedol svoju sexuálnu orientáciu už v konaní o jeho prvej žiadosti o medzinárodnú ochranu.

91. V tomto kontexte sa vnútroštátny súd snaží zistiť, či je pri posudzovaní následných žiadostí založených na *nova reperta* v rámci nových správnych konaní možné zohľadniť aj preskúmanie existencie zavinenia.

92. S výhradou overenia vnútroštátnym súdom je podľa môjho názoru potrebné odpovedať na túto otázku záporne.

93. Po prvé sa totiž domnievam, že článok 40 ods. 4 smernice 2013/32 treba vykladať ako *fakultatívne* ustanovenie, takže aby bolo možné uplatniť podmienku neexistencie zavinenia, ktorá je v ňom stanovená, je potrebné prebrať ho do vnútroštátneho práva.

94. Nesúhlasím teda s výkladom, ktorý k tejto otázke predložila holandská vláda. Táto vláda tvrdí, že prvok neexistencie zavinenia stanovený v článku 40 ods. 4 smernice 2013/32 predstavuje podmienku neoddeliteľne spojenú s pojmom „nové skutočnosti alebo zistenia“ v zmysle článku 40 ods. 2 a 3 smernice, takže členské štáty môžu rozhodnúť, že žiadosť sa bude ďalej posudzovať, *len* ak dotknutý žiadateľ nebol bez vlastného zavinenia schopný uviesť tieto skutočnosti alebo zistenia už v predchádzajúcom konaní. Podľa tejto vlády je článok 40 ods. 4 uvedenej smernice len objasnením tejto otázky a na účely uplatnenia podmienky neexistencie zavinenia nie je nutné prebrať tento odsek. Holandská vláda uviedla na podporu svojho stanoviska viacero tvrdení založených jednak na uvedenom článku 40 ods. 4 a jednak na povinnosti žiadateľa spolupracovať s príslušnými orgánmi.

95. Podľa môjho názoru s týmito tvrdeniami nemožno súhlasiť.

96. Pokiaľ totiž ide najprv o článok 40 ods. 4 smernice 2013/32, konštatujem, že síce existuje určitý rozdiel medzi rôznymi jazykovými verziami tohto ustanovenia, prevažná väčšina týchto verzií však vyznieva v tom zmysle, že ide o fakultatívne ustanovenie.

97. Prevažná väčšina jazykových verzií, konkrétne dvadsať verzií vrátane tej francúzskej,[24] tak jasne a jednoznačne stanovuje fakultatívne ustanovenie. Francúzska jazyková verzia tiež uvádza, že členské štáty „môžu stanoviť“ podmienku neexistencie zavinenia žiadateľa, čo jasne naznačuje, že ide o *možnosť*.

[24] Ide o všetky jazykové verzie okrem bulharskej, českej a talianskej.

98. V skutočnosti má len česká jazyková verzia článku 40 ods. 4 smernice 2013/32 opačný význam, keďže v tejto verzii uvedený článok v podstate stanovuje, že členské štátu môžu rozhodnúť o ďalšom posudzovaní žiadosti, *len* ak nie je dané zavinenie zo strany dotknutého žiadateľa.[25] Dve jazykové verzie sú nejednoznačné v tom rozsahu, že ich možno chápať buď v zmysle francúzskej jazykovej verzie, alebo v zmysle českej jazykovej verzie.[26]

99. Domnievam sa, že aj keby česká jazyková verzia článku 40 ods. 4 smernice 2013/32 nebola len chybou prekladu, takže čisto doslovný výklad založený na (všetkých) ostatných jazykových verziách tohto ustanovenia by nemohol byť sám osebe konečný, výklad založený na ostatných prvkoch výkladu[27] v nijakom prípade nepotvrdzuje výklad uvedený holandskou vládou.

100. Treba totiž konštatovať, že prípravné práce na článku 40 ods. 4 smernice 2013/32 zrejme naznačujú, že normotvorca Únie mal skutočne v úmysle stanoviť toto ustanovenie ako možnosť.[28]

101. Skutočnosť, že smernica 2013/32 sleduje všeobecný cieľ rýchlosti[29] a že posúdenie prípustnosti stanovené v článku 33 ods. 2 v spojení s článkom 40 ods. 2 až 4 smernice 2013/32 má za cieľ zmierniť povinnosť členského štátu vykonať vecné posúdenie následnej žiadosti[30], nemôže viesť k opačnému výsledku.

102. Rovnako treba zamietnuť aj tvrdenia založené na povinnosti žiadateľa spolupracovať s príslušnými orgánmi. Tieto tvrdenia sa zakladajú konkrétne na skutočnosti, že podľa článku 13 ods. 2 smernice 2013/32 má žiadateľ povinnosť spolupracovať s príslušnými orgánmi na účely preukázania skutočností uvedených v článku 4 ods. 2 smernice 2011/95 vrátane dôvodov odôvodňujúcich žiadosť o medzinárodnú ochranu.

[25] Toto ustanovenie v českom jazyku znie takto: „Členské státy mohou rozhodnout o dalším posuzování žádosti, pouze pokud dotyčný žadatel nemohl v předchozím řízení bez vlastního zavinění uvést skutečnosti uvedené v odstavcích 2 a 3 tohoto článku…“

[26] Ide o bulharskú jazykovú verziu („Държавите-членки могат да предвидят разглеждането на молбата да продължи само при условие че съответният кандидат не е имал възможност, без да има вина за това, да представи ситуациите, изложени в параграфи 2 и 3 от настоящия член, в предходната процедура…“) a taliansku jazykovú verziu („Gli Stati membri possono stabilire che la domanda sia sottoposta a ulteriore esame solo se il richiedente, senza alcuna colpa, non è riuscito a far valere, nel procedimento precedente, la situazione esposta nei paragrafi 2 e 3 del presente articolo, in particolare esercitando…“).

[27] Podľa ustálenej judikatúry sa formulácia použitá v jednej z jazykových verzií ustanovenia práva Únie nemôže chápať ako jediný základ na výklad tohto ustanovenia alebo sa v tejto súvislosti považovať za ustanovenie, ktoré má prednosť pred inými jazykovými verziami. Takýto prístup by totiž nebol v súlade s požiadavkou jednotnosti pri uplatňovaní práva Únie [pozri rozsudok z 26. apríla 2012, DR a TV2 Danmark (C-510/10, EU:C:2012:244, bod 44 a citovaná judikatúra)]. V prípade rozporu medzi rôznymi jazykovými zneniami textu práva Únie sa má predmetné ustanovenie vykladať podľa kontextu a účelu právnej úpravy, ktorej je súčasťou [pozri rozsudok z 26. apríla 2012, DR a TV2 Danmark (C-510/10, EU:C:2012:244, bod 45 a citovaná judikatúra)].

[28] V pôvodnom návrhu smernice 2013/32 bol totiž článok 35 ods. 6, ktorý zodpovedá článku 40 ods. 4 v prijatom znení, sformulovaný v tom zmysle, ktorý uvádza holandská vláda [Návrh smernice európskeho Parlamentu a Rady z 21. októbra 2009 o minimálnych štandardoch pre konanie v členských štátoch o priznávaní a odnímaní medzinárodnej ochrany, KOM(2009) 554 v konečnom znení]. Pri rokovaní o smernici 2013/32 však Parlament navrhol úplne zrušiť toto ustanovenie z dôvodu, že „členské štáty by nemali systematicky odmietať preskúmanie následnej žiadosti pod zámienkou, že žiadateľ mohol predložiť nové prvky alebo skutočnosti počas predchádzajúceho konania alebo v rámci opravných prostriedkov. Tento automatický postup by mohol v skutočnosti viesť k porušeniu zásady nevyhostenia“ [pozri odôvodnenie pozmeňujúceho a doplňujúceho návrhu 88 v správe Parlamentu z 24. marca 2011 o návrhu smernice Európskeho parlamentu a Rady o minimálnych štandardoch pre konanie v členských štátoch o priznávaní a odnímaní medzinárodnej ochrany (A7-0085/2011)]. Rada následne vo svojej spoločnej pozícii zmenila pôvodné znenie článku 40 ods. 4 na znenie, ktoré bolo nakoniec prijaté [Pozícia Rady (EÚ) č. 7/2013 v prvom čítaní na účely prijatia smernice Európskeho parlamentu a Rady o spoločných konaniach o poskytovaní a odnímaní medzinárodnej ochrany, prijatá 6. júna 2013 (Ú. v. EÚ C 179 E, 2013, s. 27)]. Pokiaľ viem, z prípravných prác nevyplýva nijaké konkrétne vysvetlenie týkajúce sa tejto zmeny. Vzhľadom na obavy vyjadrené Parlamentom v súvislosti so zásadou zákazu vyhostenia alebo vrátenia sa však zdá rozumné vyvodiť záver, že práve tento dôvod bol dôvodom zmeny znenia článku 40 ods. 4, s ktorou Komisia a Parlament súhlasili.

[29] Pozri v tejto súvislosti rozsudok zo 4. októbra 2018, Ahmedbekova (C-652/16, EU:C:2018:801, bod 100).

[30] Pozri v tomto zmysle rozsudok z 19. marca 2020, Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal (Tompa) (C-564/18, EU:C:2020:218, bod 29 a citovaná judikatúra).

103. V tejto súvislosti nemožno tvrdiť, že by táto povinnosť nemala svoj zmysel v prípade, že by akákoľvek skutočnosť, ktorá nebola uplatnená v rámci prvej žiadosti o medzinárodnú ochranu – či už zavinením žiadateľa, alebo nie – viedla k ďalšiemu posudzovaniu následnej žiadosti. Okrem toho, že takýto výklad by zasahoval do možnosti, ktorú členským štátom priznáva článok 40 ods. 4 smernice 2013/32, v nijakom prípade nie je pravda, že povinnosť spolupráce by nemala svoj zmysel, pokiaľ by sa neuplatnila podmienka neexistencie zavinenia. Smernica 2011/95 a smernica 2013/32 totiž výslovne stanovujú viacero dôsledkov, ktoré môžu členské štáty vyvodiť z nesplnenia tejto povinnosti,[31] a predsa z nich nevyplýva povinnosť členských štátov vyhlásiť následnú žiadosť za neprípustnú.

104. Zo všetkých predchádzajúcich úvah vyplýva, že článok 40 ods. 4 smernice 2013/32 je potrebné vykladať ako *fakultatívne* ustanovenie, takže aby bolo možné uplatniť podmienku neexistencie zavinenia, ktorá je v ňom stanovená, je potrebné prebrať ho do vnútroštátneho práva.

105. Po druhé v tejto súvislosti sa zdá, že pokiaľ ide o nové správne konania, podmienka týkajúca sa neexistencie zavinenia, ktorá je stanovená v článku 40 ods. 4 smernice 2013/32, nebola do rakúskeho práva prebratá spôsobom, ktorý by spĺňal požiadavky práva Únie.

106. Podľa ustálenej judikatúry totiž platí, že na prebratie smernice síce nie je potrebné prijať nové vnútroštátne ustanovenia, je však nevyhnutné, aby príslušné vnútroštátne právo skutočne zabezpečilo plné uplatňovanie tejto smernice, aby právna situácia vyplývajúca z tohto práva bola dostatočne presná a zrozumiteľná a aby oprávnené osoby mali možnosť poznať všetky svoje práva.[32] Ustanovenia smernice musia byť teda prebraté s bezpodmienečne záväzným účinkom, špecificky, presne a jednoznačne, aby sa tak vyhovelo požiadavke právnej istoty.[33]

107. V tejto súvislosti sa s výhradou overenia vnútroštátnym súdom domnievam, že pokiaľ ide o nové správne konania, článok 40 ods. 4 smernice 2013/32 nebol do rakúskeho práva prebratý v súlade s týmito požiadavkami. Z § 69 ods. 1 bodu 2 AVG tak nevyplýva, že podmienka neexistencie zavinenia, ktorú toto ustanovenie obsahuje, sa uplatňuje aj na posúdenie prípustnosti následných žiadostí v osobitných konaniach iných, ako je opätovné začatie prvého právoplatne ukončeného konania.

108. Po tretie a predovšetkým podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora je vylúčené uplatniť v neprospech jednotlivca ustanovenie, ktoré nebolo úplne prebraté do vnútroštátneho práva.[34] Rovnako ako vnútroštátny súd sa pritom domnievam, že presne takýto by bol dôsledok výkladu, podľa ktorého by sa podmienka neexistencie zavinenia stanovená v článku 40 ods. 4 smernice 2013/32 uplatňovala v novom správnom konaní, aj keď ju vnútroštátne právo nestanovuje.

109. Na rozdiel od tvrdenia nemeckej vlády skutočnosť, že prvok zavinenia stanovený v § 69 ods. 1 bode 2 AVG zakotvuje všeobecne platnú zásadu v rakúskom správnom konaní tým, že vyjadruje aspekt zásady právnej sily rozhodnutej veci, nemôže viesť k opačnému výsledku. Treba totiž konštatovať, že článok 40 ods. 4 smernice 2013/32 upravuje túto zásadu v rámci následných žiadostí, keďže z tohto ustanovenia v spojení s odsekmi 2 a 3 tohto článku 40 vyplýva, že pokiaľ ide

[31] Poznamenávam jednak, že v súlade s článkom 28 ods. 1 písm. a) smernice 2013/32 môžu členské štáty predpokladať, že žiadateľ konkludentne vzal späť svoju žiadosť o medzinárodnú ochranu alebo od nej odstúpil, ak je preukázané, že nereagoval na požiadavky o poskytnutie podstatných informácií ku svojej žiadosti v zmysle článku 4 smernice 2011/95. Domnievam sa tiež, že na základe článku 4 ods. 3 smernice 2011/95 je v rámci individuálneho posúdenia žiadosti o medzinárodnú ochranu možné zohľadniť skutočnosť, že určité skutočnosti neboli uplatnené už skôr.

[32] Pozri rozsudok z 23. marca 1995, Komisia/Grécko (C-365/93, EU:C:1995:76, bod 9 a citovaná judikatúra).

[33] Pozri rozsudok z 11. septembra 2014, Komisia/Portugalsko (C-277/13, EU:C:2014:2208, bod 43 a citovaná judikatúra).

[34] Pozri najmä rozsudok z 24. júna 2019, Popławski (C-573/17, EU:C:2019:530, bod 65 a citovaná judikatúra).

o nové skutočnosti alebo zistenia, ktoré existovali už v čase prvého konania a ktoré neboli zavinením žiadateľa v tomto konaní uplatnené, zásada právnej sily rozhodnutej veci sa vzťahuje na takéto skutočnosti alebo zistenia, len ak to stanovuje vnútroštátne právo.

110. Na základe predchádzajúcich úvah je potrebné vykladať článok 40 ods. 4 smernice 2013/32 v tom zmysle, že podmienka neexistencie zavinenia, ktorú stanovuje, sa nemôže uplatniť v rámci správneho konania okrem prípadu, že by táto podmienka bola výslovne stanovená vo vnútroštátnom práve a spĺňala požiadavky právnej istoty, čo zrejme, s výhradou overenia vnútroštátnym súdom, nie je prípad situácie dotknutej vo veci samej.

V. Návrh

111. Vzhľadom na predchádzajúce úvahy navrhujem, aby Súdny dvor odpovedal na prejudiciálne otázky, ktoré položil Verwaltungsgerichtshof (Najvyšší správny súd, Rakúsko), takto:

1. Pojem „nové skutočnosti alebo zistenia, [ktoré] sa objavili alebo boli žiadateľom predložené“, uvedený v článku 40 ods. 2 a 3 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2013/32/EÚ z 26. júna 2013 o spoločných konaniach o poskytovaní a odnímaní medzinárodnej ochrany, sa má vykladať v tom zmysle, že zahŕňa aj skutočnosti a zistenia, ktoré existovali už pred právoplatným ukončením konania vo veci predchádzajúcej žiadosti o medzinárodnú ochranu, ale žiadateľ ich v rámci toho konania neuplatnil.

2. Článok 40 ods. 3 smernice 2013/32 sa má vykladať v tom zmysle, že na vecné posúdenie následných žiadostí sa nevyžaduje osobitné konanie, pokiaľ je vnútroštátne konanie v súlade s požiadavkami stanovenými v kapitole II tejto smernice. Článok 42 ods. 2 uvedenej smernice v spojení s článkom 40 ods. 2 až 4 a článkom 33 ods. 2 písm. d) tejto smernice sa má vykladať v tom zmysle, že zakazuje stanovenie prekluzívnych lehôt ako takých.

3. Článok 40 ods. 4 smernice 2013/32 sa má vykladať v tom zmysle, že podmienka neexistencie zavinenia, ktorú stanovuje, sa nemôže uplatniť v rámci správneho konania okrem prípadu, že by táto podmienka bola výslovne stanovená vo vnútroštátnom práve a spĺňala požiadavky právnej istoty. Vnútroštátnemu súdu prináleží overiť, či v konaní vo veci samej ide o tento prípad.